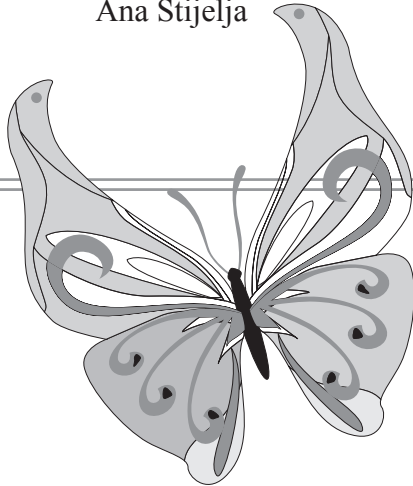

Rejčel Klajn

Leptirica

Prevod sa engleskog
Ana Stijelja

Za Lajla

Leptirica

Predgovor

Tokom treće godine srednje škole provedene u internatu, pisala sam dnevnik. Kada mi je dr Karl Vulf predložio da ga objavim, učinilo mi se da ga nisam dobro čula. Pošto sam bila pod njegovim psihijatrijskim nadzorom, zainteresovao se za mene – ili bolje rečeno – za moj slučaj. Čujemo se telefonom otprilike jednom godišnje. Dnevnik nisam videla od kad sam mu ga dala u bolnici pre trideset godina. O tome smo razgovarali samo jednom, kad mi je dao do znanja da taj period života treba da zaboravim. Prvi korak je upravo bio taj da prestanem da pišem dnevnik.

Moja prva, instinktivna reakcija, na predlog da se dnevnik objavi, bila je da kažem ne. Dok sam ga pisala, nisam imala nameru da ga iko čita. Dr Vulf ga je zadržao samo zbog obećanja koje je dao mojoj majci pre nego što sam napustila bolnicu. Pisala sam dnevnik kako bih ovekovečila sebe sa šesnaest godina. Ili sam tada tako mislila. Uostalom, sada imam ćerku istih godina kao ja onda kada sam vodila dnevnik. Želim da je zaštitim, i ne mislim da treba da zna sve o meni.

Dr Vulf me je ubedio. Sva imena će biti promenjena. Biće nemoguće da me neko prepozna u ulozi pripovedača. Čak će biti teško da se pogodi koja je škola u pitanju. Pre svega, on je bio ubeđen da će dnevnik biti neprocenjiv doprinos literaturi koja se tiče ženske adolescencije kad rizično ponašanje dostiže neviđene razmere. Pakujući stvari iz kancelarije pred penziju, dr Vulf je

ponovo pročitao moj dnevnik. Bio je zapanjen mojim ubedljivim pisanjem.

Nisam baš sigurna da se slažem sa njim. Ali moram priznati da su me oduvek fascinirali devojački dnevници. Oni su kao kuće za lutke. Kad jednom pogledaš unutra, ostatak sveta ti se čini tako dalek, gotovo neverovatan. Kada bismo imali moć da u tim trenucima iskočimo iz svoje kože, poštedeli bismo sebe toliko bola i patnji. Ne govorim o istini ili laži, već o preživljavanju.

Pristala sam na predlog dr Vulfa, ali sa rezervom. Ukoliko, nakon što pročitam dnevnik, budem smatrala da je prihvatljiv, dozvoliću mu da vodi pregovore o objavljivanju. Dr Vulf me je takođe zamolio da napišem pogovor u kome bi se videlo da sam stavila tačku na to iskustvo. Smatrao je da se vrlo retko događa da se neko ko je bolovao od graničnog poremećaja ličnosti sa primesama depresije i psihoze oporavi i da više nikad nema slične „epizode“, kako bi on to rekao. Bio je siguran da ću biti zapanjena dnevnikom.

Ne mogu još da procenim. Kad sam otvorila ovu svesku, pro našla sam žilet koji sam tako davno sakrila među njenim stranicama. Dr Vulf ga je sačuvao kao deo „kliničke slike“. Potpuno neprimereno zapažanje. To je bio samo običan žilet. A reči ispisanе na stranicama papira bile su samo reči, ali napisane poznatim rukopisom.

Za sve koji se pitaju da li je moguće preživeti period adolescencije, ovaj dnevnik je sve što mogu da ponudim kao garanciju.